

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Landstinget. № 49.

Tredie Session.

42de Møde.

Torsdagen den 11te December.

(Fortf.)

Lüttichau: Jeg har ikke til idag filllet noget Vædringsforslag i den Retning, hvori jeg udtalte mig ved den første Behandling af denne Sag, fordi jeg har den Forventning, at de Bemærkninger, som jeg dengang udtalte, forsaavidt de maatte være rigtige, vilde ad administrativt Veie komme i Betragtning, saameget mere som jeg har hørt, at Antallet af de Frivillige, som der her kan blive Spørgsmaal om, ikkun er ringe, og at det formodentlig ikke vil blive nødvendigt at indfalde andre Bærnepligtige i deres Sted. Jeg vil erkende, at, naar jeg havde været bekendt med den Maaade, hvorpaa et lignende Lovforslag er blevet behandlet under en tidligere Diæt, saa vilde jeg være fremkommen med mine Bemærkninger i en anden Retning, idet jeg erkender, at Landstinget ikke ret vel kan forandre det ene Aar, hvad det har antaget i et foregaaende Aar; men paa den anden Side maa jeg dog finde, at, naar man kom til Erkendelse af, at man havde antaget en Beslutning, der ikke var fuldkommen rigtig, eller som paa en urigtig Maaade gik ud over Trediemands Ret, saa var der vist ikke nogen Tvivl om, at man burde komme tilbage fra den. — Jeg maa være den ærede Landstingsmand, der sidder ligeoverfor mig (Krarup), forbunden for, at han giver mig Leilighed til at komme tilbage til de Frivillige. Han har nemlig idag atter formeent, at jeg skulde have udtalt mig paa en ufordeelig Maaade om de Frivillige, som i 1848, 49 og 50 (Krarup: 1848!) have været inde til Tjeneste, men som ikke længere ere i Armeen. Er det ikke saa? (Krarup: Naarlig i 1848, da de fleste Frivillige vare med i Armeen). Den ærede Landstingsmand

har anført de Ord, som jeg har brugt, og jeg erindrer, at den ærede Landstingsmand oplæste eller udtalte, at jeg havde brugt det Udtryk: „de bedste Frivillige“. Paa denne Maaade har jeg omtalt de Frivillige, som ere forblevne i Armeen. Jeg troer, at dette Udtryk er fuldkommen correct; thi det er de Frivillige, som have gjort Armeen meest Nytte, og som man har ønsket at beholde; men, fordi man kalder dette Slags Frivillige „de bedste“, derfor kunne andre Frivillige, som ikke længere ere i Armeen, baade være gode og bedre; der er dermed aldeles ikke udtalt, og det har jeg heller ikke meent, at der ikke blandt de Frivillige, som ikke længere ere i Armeen, skulde være Individer, som have gjort Armeen Nytte; det tvivler jeg aldeles ikke om. Min Mening har været den, at det skulde have været undersøgt, hvorvidt disse Frivillige have gjort Armeen saamegen Nytte, at de fortjente en saadan Begunstigelse som den, her er Tale om, om de ere vaabenøvede paa den Maaade, at de kunne erholde den Begunstigelse, som her er dem tiltaent; det har været min Mening, og intet Andet. Jeg gjentager, at jeg vel har kaldt de Frivillige, som ere blevne i Armeen, de bedste; men jeg har derved ikke paa nogen Maaade villet nedsætte dem, der ikke ere forblevne i Armeen; jeg har, som sagt, dermed kun meent, at en Undersøgelse burde være gaaet forud. Jeg antager, at det fremgaaer af hele denne Sags Behandling, at Spørgsmaalet om de Frivillige og om den Begunstigelse, der skulde tildeles dem, ikke staaer aldeles klart for alle Medlemmer af Thinget, og der kunde maaskee have været Anledning til, at det hele Spørgsmaal nøiere var blevet undersøgt, førend det var blevet forelagt Thinget, ligesom ogsaa, at man vistnok derved vilde være kommen til den Erkendelse, at der var Hensyn her at tage,